

„Idem kući!“

„Zašto? Nismo završile igru do kraja!“

„Ne igra mi se. Mrzi me.“

„Baka je obećala da će da nam napravi uštipke. A nismo ni domaći napisale.“

Sandra hitro ustaje s kreveta govoreći:

„Neka. Moram da idem.“ Kratko je zastala, napravila pauzu i tiho, okrećući glavu u stranu rekla:

„Možda je bolje da budem uz njih.“

„Uz koga?“

„Uz mamu i tatu.“

„Jesu li bolesni?“ Miličin glas je obojila nota zabrinutosti.

„Nisu. Razvode se.“ Izgovorila je to u jednom dahu i istrčala iz stana iz kojeg se već širio čarobni miris tek isprženog testa i vanilin šećera.

„Šta je sa Sandrom? Kuda toliko žuri?“ Baka Anica je upitala unuku, ušavši u sobu i noseći u ruci tanjir sa vrućim uštipcima.

„Kući“, odgovara joj unuka. „Mama i tata joj se razvode.“

* * *

Koračala je polako, nogu pred nogu. Nije joj se išlo kući. Nije više mogla da sluša svađe, doduše u pola glasa, ni da oseća hladnoću koja se širila stanom kada bi svi bili na okupu. Znala je ona da roditelji žele da je poštede, da

je zaštite od njih samih... Samo što njih dvoje nisu shvatili da njihova ćerka nije više mala, da sa svojih jedanaest godina razume mnogo više nego što oni pretpostavljaju i da oseća svu težinu njihovog odnosa.

U dubini duše se nadala da će svađe da prestanu i da će sve da bude kao pre. Tata će joj i dalje kupovati tople kifle i praviti kakao pre nego što pođe na posao, a mama će ga, veselo pevušeci, ispraćati do vrata i poklanjati mu poljubac u obraz.

„Biće tako!“ Tešila je sebe. „Mora da bude!“

Jedna po jedna ulična svetiljka je počela da se pali. I izlozi kraj kojih je prolazila kao da su se probudili iz dubokog sna i sad sijaju srećni. Zastala je ispred jednog u kojem je ugledala dve šoljice za kafu. Bile su tako ljupke, smeštene u kutiji postavljenoj roze svilenkastom tkaninom.

“Kako su lepe!“ Pomislila je. „Mami i tati bi se sigurno dopale. Samo... kad bih imala para... Možda bi se ponovo smešili pijući kafu iz njih.“

Nevoljno je krenula dalje i brojeći korake brzo stigla do kuće. Polako je otključala vrata, osluškujući. Ništa se nije čulo. Čak ni zvuk sa televizora, koji je u ovo doba obično bio uključen. Ušla je u dnevnu sobu i ugledala majku kako sedi za stolom sa glavom oslonjenom na ruke. Tiho je jecala.

„Mama šta se desilo? Zašto plačeš?“

Očima crvenim od suza, pogledala ju je i izgovorila rečenicu koje se Sandra najviše plašila:

„Tata je otišao... Zauvek...“ Obrisala je suze i čvrsto zagrlila ćerku.

* * *

„Bako, zašto se ljudi razvode?“ Pita Milica uzimajući treći uštipak i brišući kažiprstom džem koji joj je polako klizio niz bradu.

„Eh, srećo moja... Mnogo je razloga. I svaki razvod je priča za sebe. Stvarni razlog znaju samo oni koji se rastaju. Nekada ga nikom i ne kažu, izmisle neku priču, lako prihvatljivu za okolinu i – idu dalje. Sa sobom ponesu bol, osećaj poraza i pravu istinu. Ili sve to ostave iza sebe i krenu oslobođeni tereta.“

„Misliš li da bi se mama i tata mogli rastati?“

„Daleko bilo! Nadam se da do toga nikada neće doći.“

„Pitam se – s kim će Sandra da živi...“

„Nemoj da misliš o tome. Možda njeni roditelji, ipak, neće da se razvedu. Ljudi svašta izgovore u ljutnji i svađi. Deca to čuju i počnu da razvijaju film u glavi. Film zbog koga posle ne mogu da spavaju.“

Začutila je za trenutak, dopustila pogledu da joj odluta, a zatim je dodala:

„Da, odrasli često znaju da budu neoprezni...“

„Dobro je da imam tebe, jer, ako se tata i mama razvedu, ti me nikada nećeš ostaviti. Jel tako?“

„Ne pričaj gluposti! I - skloni se, svu ćeš me umazati!“

Okrenula je glavu na drugu stranu da joj unuka ne bi videla oči koje su joj se zacaklile.

* * *

Milan, muž bake Anice, otputovao je nebeskim kočijama odavno. Još pre nego što se Milica rodila. Dugo se opirala nagovoru svoje ćerke da se preseli kod nje i zeta. Nije želela da remeti njihov, a ni svoj mir.